

Հովհաննես Թումանյան

Վայրէջք

Քառասուն տարի բրոնաձ ճանապարհ՝
Շիտակ, անվեհեր
Գրնում եմ ես վեր
Դեպի Անհայտը սուրբ, աշխարհքը պայծառ:

Քառասուն տարի ճամփովն ահարկու
Անցել եմ էսպես
Ու հասել եմ ես,
Խաղաղությանն եմ հասել ես հոգու:

Թողել եմ ներքև, մեծ լեռան տակին,

Ե՛վ փառքը, կ՛ գանձ,
Ե՛վ քեն, կ՛ նախանձ
Ամենը, ինչ որ ճընշում է հոգին:

Եվ էն ամենը, արդ նայում եմ ես
Տեսնում եմ նորից

Իմ լեռան ծերից
Էնպես հասարակ, դատարկ եմ էնպե՛ս...

Եվ ես իմաստուն ու բեռնա թեթև,
Անհոգ ծիծաղով,
Երգով ու տաղով

Իջնում եմ գրվարթ իմ լեռան ետև:

1909
